

LORETTA NAPOLEONI

ISIS

Califatul terorii

Traducere din limba engleză de Sorin Șerb

Prefață de Luca Niculescu

CORINT
ISTORIE

LORETTA NAPOLEONI este autoarea unor bestselleruri internaționale precum *Rogue Economics: Capitalism's New Reality* și *Terror Incorporated: Tracing the Money Behind Global Terrorism*. Ca președintă a grupului de finanțare a programului de contraterorism al Clubului de la Madrid, Napoleoni a convins șefi de stat de pe tot mapamondul să pună la punct o nouă strategie pentru combaterea finanțării rețelelor teroriste. A lucrat la Londra în calitate de corespondent și editorialist pentru *La Stampa*, *La Repubblica* și *El País*. A fost bursieră Fulbright, a absolvit un masterat în relații internaționale și economie la Universitatea Johns Hopkins și un masterat în terorism la London School of Economics. În calitate de consultantă în domeniul piețelor de mărfuri, a călătorit frecvent în Pakistan, Turcia, Iran, Irak, Siria și alte țări din Orientul Mijlociu, unde a întâlnit lideri importanți din domeniile financiar și politic. Locuiește la Londra și în Montana.

Redactare: Cristian Sturza și Dragoș Dodu

Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda

Design copertă: Dan Mihalache

Ilustrație copertă: Demonstrații din Cașmir înalță un steag al ISIL în timpul unei manifestații din centrul Srinagarului împotriva operațiilor militare efectuate de Israel în Gaza. © Getty Images

LORETTA NAPOLEONI, *The Islamist Phoenix: The Islamic State and the Redrawing of the Middle East*
Copyright © Loretta Napoleoni, 2014
Originally published by Seven Stories Press, New York, U.S.A., 2014
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-606-8723-05-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NAPOLEONI, LORETTA

ISIS. Califatul terorii / Loretta Napoleoni ; trad.:

Sorin Șerb ; pref.: Luca Niculescu. - București : Corint Books, 2015

Glosar

ISBN 978-606-8723-05-1

I. Șerb, Sorin (trad.)

II. Niculescu, Luca (pref.)

329.7(=411.21) Jihad

297

Lui Giuseppe
Îți mulțumesc pentru susținere

Prefață

Modernismul terorii

Într-o seară ploioasă din septembrie 2013 eram la biroul RFI România din București și mă pregăteam să plec acasă. Răspund la telefonul din redacție și aud o voce cunoscută: un prieten francez îmi spune cu tristețe că amicul nostru comun, Nicolas Hénin, fusese luat ostatic în Siria. Știrea era *off the record*, adică nu trebuia difuzată încă. Nicolas dispăruse din luna iunie, dar familia lui voia ca vestea să nu fie făcută publică, pentru a nu împiedica eforturile autorităților de a-l găsi. Până la urmă însă, în urma a ceea ce a părut să fie o gafă, chiar premierul francez a fost cel care a dezvăluit în octombrie prizonieratul lui Nicolas și al confratelui său, Pierre Torres.

Unul dintre cei mai buni jurnaliști francezi specializați pe Orientul Mijlociu, Nicolas ne ajutase mult cu expertiza sa în 2005, când trei jurnaliști români fuseseră luați ostatici în Irak. Astăzi era rândul lui să fie captiv, după ce mai scăpase unei tentative de răpire în urmă cu câțiva ani. „Se știe cine l-a răpit?”, îmi întreb prietenul care mă sunase. „Nu, îmi răspunde el. Se pare că l-au prins în orașul Rakka, în nordul Siriei, o zonă în care sunt multe grupuri înarmate...” Căzuse Nicolas pradă unor mercenari care voiau să obțină o răscumpărare cât mai bună? Intrase pe mâna unor islamiști fanatici care aveau să îlucidă oricum? Erau doar două dintre întrebările pe care mi le-am pus atunci. Au urmat câteva luni de așteptare. Între timp, știrea răpirii lui fusese făcută

publică în Franța. În multe orașe au avut loc manifestări de susținere pentru el și alți jurnaliști răpiți. Și până la urmă, pe 19 aprilie 2014, explozia de bucurie: Nicolas și alți trei colegi francezi sunt eliberați.

Ca de obicei în astfel de cazuri, foștii ostatici nu sunt vorbăreți. Nicolas a apărut la câteva emisiuni de televiziune în care a povestit cu discreție despre condițiile de detenție fără să dea prea multe detalii despre cei care l-au capturat sau eventualii colegi de prizonierat. În toamna anului trecut am aflat însă, într-un mod tragic, cine erau cei care l-au ținut prizonier. Unul după altul, James Foley, Steven Sotloff, David Haines și Alan Henning erau decapitați de Jihadi John, iar imaginile crâncene erau difuzate în lumea întreagă. Cei patru fuseseră colegi de prizonierat cu Nicolas. Toți fuseseră ostatici ai Statului Islamic.

De această organizație terorista auzisem între timp. Un diplomat european îmi povestise, cu câteva luni în urmă, despre negocierile pe care le dusese personal pentru eliberarea unor ostatici aflați în mâinile acestui grup. „Sunt mai răi decât orice ți-ai putea imagina, spunea el, mai cruzi și mai lipsiți de sens decât orice alți teroriști. Față de ei, al-Qaida pare un grup de intelectuali pașifști...” Văzusem și documentarul făcut de un jurnalist de la VICE, care stătuse trei săptămâni printre militanții Statului Islamic și relata felul în care organizația se lupta pe de-o parte cu armata irakiană și, pe de alta, impunea în teritoriile cucerite o administrație bazată pe legea coranică, Șaria. O administrație care pentru europeni se sprijină pe reguli absurde, dar care funcționa. Curentul electric exista, transportul public fusese restabilit, magazinele erau deschise, iar orașele trăiau. Să nu uităm că vorbim despre zone din Siria și din Irak care fuseseră devastate de războaiele din ultimii ani.

Sfârșitul anului trecut și începutul lui 2015 au fost marcate în presa mondială de crimele pe care le făceau militanții Statului Islamic: decapitarea unor occidentali, incendierea pilotului

iordanian, uciderea creștinilor copti pe o plajă, crucificări, oameni îngropați de vii... Totul filmat și pus în scenă în așa fel încât să provoace cât mai multă repulsie și oroare. În fața presiunii publice, Occidentul reacționează și începe bombardarea pozițiilor organizației islamiste. Printre știrile teribile se strecoară astfel și vești despre câte un oraș din care militanții islamiști sunt puși pe fugă sau poziții pe care trebuie să le abandoneze. Conștiința europeană începe să se simtă mai bine: în sfârșit, se acționează!

Și totuși, acțiunile sub impulsul emoției nu sunt întotdeauna cele mai bune. Dovada e intervenția franceză în Libia. Lansată în urmă cu patru ani pentru a-i salva pe insurgenții adăpostiți în orașul Benghazi, operațiunea franco-americano-britanică avea să conducă la căderea lui Mu'ammar al-Gaddafi și, indirect, la prăbușirea statului libian. Situația de azi e însă mai gravă decât cea de acum patru ani. Un dictator sângeros a fost înlocuit cu un haos care face și mai multe victime.

După eliberarea din captivitate, Nicolas Hénin a publicat o carte, *Jihad Academy*. Nu este genul de povestire de senzație despre „cum am trăit eu în captivitate”, ci o carte scrisă cu multă pudoare, în care nu vorbește nicio secundă despre momentele petrecute în prizonierat. Dimpotrivă, e o argumentație pentru a înțelege și a riposta în fața amenințării jihadiste.

În aceeași linie se înscrie și cartea scrisă de Loretta Napoleoni, unul dintre cei mai buni cunoscători la nivel mondial ai modului în care este finanțat terorismul. Ea fuge de imaginile de senzație, trece dincolo de dezbaterile legate de crucificări și decapitări pentru a încerca să explice modul în care funcționează această organizație, care în numai trei ani a ocupat un teritoriu (de dimensiunile României!) în Siria și Irak și încearcă să propună și în mod practic, nu numai prin discurs, un tip de stat. Într-un stil fără emoție, aproape lapidar, Loretta Napoleoni pune degetul pe rană și răspunde unor întrebări esențiale: cum a apărut Statul Islamic (două motive sunt intervenția occidentală în Irak și

non-intervenția occidentală în Siria), cum a ajuns cea mai bogată organizație teroristă (venituri de cel puțin două milioane de euro sau dolari pe zi), ce motivează atâția occidentali să se alătore organizației (propaganda extrem de abilă pe care jihadiștii o duc în Europa), care sunt erorile occidentalilor, de ce comunitatea internațională a reacționat atât de târziu în fața unui pericol care putea fi anticipat și, mai ales, ce vrea de fapt Statul Islamic? (Nu se mulțumește cu mici enclave, dorește să creeze o versiune modernă a vechiului Califat și caută ordinea, nu anarhia, în teritoriile pe care le-a ocupat.) De la finanțare până la proiectul de stat, de la folosirea rețelelor de socializare care creează o audiență globală pentru teroare și până la viața de zi cu zi în teritoriile controlate de gruparea Statul Islamic, Loretta Napoleoni creionează acest fenomen nou, în care Evul Mediu se îmbină cu modernitatea secolului XXI.

Loretta Napoleoni a început scrierea cărții în vara anului trecut și a terminat-o câteva luni mai târziu. Volumul a apărut recent în Occident și a fost tradus remarcabil de repede în limba română de Editura Corint. În acest timp, dezvăluirile despre Statul Islamic continuă. La sfârșitul lui aprilie, revista germană *Der Spiegel* arăta într-un lung articol cum organizația teroristă reprezintă de fapt planul macabru al unui fost ofițer irakian din serviciile secrete ale lui Saddam Hussein. După invadarea Irakului de armata americană, Haji Bakr a rămas fără slujbă. Naționalist, profită de revoluțiile arabe și de războiul din Siria pentru a pune pe picioare un grup terorist în Siria, care urma să atace apoi și Irakul. Acel grup, botezat inițial „Statul Islamic din Irak”, devine apoi „Statul Islamic din Irak și Levant” și, în sfârșit, „Statul Islamic”. Revista povestește metodele prin care organizația s-a construit, a câștigat teren, și-a anihilat brutal opoziția și a câștigat aderenți prin propagandă și programe sociale. Un aparat minuțios, după modelul regimului totalitar al lui Saddam Hussein. Fostul ofițer irakian este însă ucis la începutul lui 2014, într-un schimb de focuri. În

casa lui au fost găsite numeroase documente despre crearea organizației, dar niciun Coran, ceea ce arată că, pentru „creierul” Statului Islamic, religia afișată este doar un paravan pentru putere. Haji Bakr a murit în urmă cu un an și jumătate, dar organizația i-a supraviețuit. Și asta pentru că, după cum spune Loretta Napoleoni, „Statul Islamic nu e doar o nouă organizație teroristă, ci una care a știut să se adapteze și să exploateze din plin noul peisaj politic multipolar internațional”.

LUCA NICULESCU
mai 2015

*Notă despre terminologie**

Ascensiunea organizației militare care, din iunie 2014, a luat numele de „Stat Islamic” a fost rapidă și, până nu demult, în mare măsură insesizabilă. În ultimii ani, acest grup și-a schimbat frecvent numele. La început parte a organizației *Tawhid al-Jihad* condusă de Abu Musab al-Zarqawi, a devenit mai târziu Statul Islamic din Irak (ISI), care a fuzionat apoi cu al-Qaida din Irak. În 2010, când Abu Bakr al-Baghdadi a preluat conducerea lui, grupul a revenit la fosta sa denumire de Stat Islamic din Irak. În 2013, după ce a fuzionat cu o aripă a *Jabhat al-Nusra*, un grup jihadist sirian afiliat la al-Qaida, organizația și-a schimbat numele în Statul Islamic din Irak și Levant (al-Sham), cunoscut mai bine după acronimul ISIL sau ISIS.¹ În cele din urmă, chiar înainte de proclamarea Califatului, ISIS a devenit Statul Islamic. În Siria totuși, chiar de la începuturile sale, iar în prezent și în Irak, grupul a fost cunoscut pur și simplu ca *al-Dawlat*, adică Statul.

Fiecare nouă titulatură marchează evenimente și schimbări importante în viața organizației. Astfel, semantica Statului

---

* Volumul conține un Glosar unde sunt prezentate succint personaje și explicați termeni relevanți, pentru a facilita înțelegerea contextului politic al manifestării Statului Islamic (n. red.).

Islamic constituie o piesă adițională în puzzle-ul politic din Orientul Mijlociu pe care Occidentul și întreaga comunitate internațională încearcă să-l rezolve.

Denumirea de Tawhid al-Jihad, deseori tradusă prin „Monoteism și Jihad”, implică faptul că Dumnezeu este în orice lucru și în orice loc; viața nu poate exista decât în conformitate cu stăpânirea Sa. Prin urmare, musulmanii văd în Statul Islamic originar primul Califat, creat în secolul VII de profetul Mahomed și însoțitorii săi, o societate perfectă guvernată prin mandat divin. Pe scurt – expresia politică a voinței lui Dumnezeu. În zilele noastre, gestul definitiv pentru al-Tawhid, și anume degetul arătător îndreptat către cer, a devenit salutul aproape oficial al Statului Islamic contemporan.

Tranziția de la Tawhid al-Jihad la Statul Islamic din Irak a coincis cu eforturile grupării armate a lui al-Zarqawi de a se concentra pe Irak, de a-și limita jihadul la această țară, folosind-o ca rampă de lansare a operațiunilor de restaurare a Califatului. În mod asemănător, hotărârea lui al-Baghdadi de a adăuga cuvintele al-Sham, străvechea denumire arabă a Damascului și a teritoriilor înconjurătoare, de unde au guvernat unii dintre primii califi, reprezintă un pas înainte față de predecesorii săi și marchează începutul unor eforturi transfrontaliere de a împlini obiectivele finale ale organizației: reconstrucția Califatului.

Nașterea Statului Islamic, cea mai nouă titulatură adoptată de ISIS, cu doar o zi înainte de a declara instaurarea Califatului, semnifică o nouă etapă majoră în edificarea unei națiuni, și anume strădania de a crea din nou circumstanțele care au dus în secolul VII la instaurarea societății islamice ideale.

Astăzi, presa și politicienii occidentali se folosesc de numeroase titulaturi pentru a descrie organizația armată condusă

de al-Baghdadi. Guvernele american și britanic utilizează denumirea de ISIL, în vreme ce presa din Statele Unite preferă ISIS. Cu toate acestea, postul de televiziune PBS preferă denumirea de Stat Islamic, în timp ce unele publicații australiene au adoptat sintagma Gruparea Statului Islamic, pentru a nu da impresia că este un stat, ci mai degrabă o organizație militară. Una peste alta, acronimele ISIS sau ISIL sună mai bine decât simplul IS, de unde și popularitatea lor. Ezitarea politicienilor de a folosi cuvântul „stat” izvorăște din teama că ar accepta astfel, fie și numai printr-un cuvânt, pretenția Statului Islamic de a nu fi o organizație teroristă, ci un stat legitimat de un război de cucerire și de un consens intern.

Pe parcursul acestei cărți am folosit sintagma Stat Islamic pentru că astfel s-a definit în ultima vreme această grupare și probabil așa va fi cunoscută și în continuare. Sunt de părere că sintagma Stat Islamic transmite lumii un mesaj mai realist decât ISIS sau ISIL. Acest mesaj exprimă hotărârea grupului de a reuși să construiască versiunea de secol XXI a Califatului. Folosirea unor acronime mai puțin precise, din rațiuni propagandistice, de pildă pentru a ascunde adevărata natură a Statului Islamic, nu ne va ajuta să ne confruntăm cu amenințarea prezentă. Dimpotrivă, cel mai probabil ne va împiedica, din nou, să punem la punct o strategie ad-hoc pentru a pacifica o dată pentru totdeauna Orientul Mijlociu.

Introducere

Pentru prima dată de la Primul Război Mondial, o grupare armată redesenează harta Orientului Mijlociu trasată de francezi și britanici. Purtând un război de cucerire, Statul Islamic (IS), cunoscut anterior sub numele de Stat Islamic din Irak și Levant (al-Sham), ISIL sau ISIS, elimină granițele stabilite prin Acordul Sykes-Picot* din 1916. Astăzi, steagul negru cu auriu al IS flutură deasupra unui teritoriu mai mare decât cel al Marii Britanii sau al Texasului, de la țărmul mediteranean al Siriei până în inima Irakului, în zona tribală sunnită. De la sfârșitul lunii iunie din 2014, această regiune este cunoscută sub numele de Califat Islamic², o titulatură care încetase de a mai fi folosită odată cu dezintegrarea Imperiului Otoman sub Atatürk, în 1924.

Observatorii occidentali văd în Statul Islamic, la fel ca în al-Qaida mai înainte, o organizație anacronică, preocupată să dea înapoi ceasul istoriei. Într-adevăr, refugiați sirieni și irakieni descriu guvernarea sa drept nedeosebită față de cea

---

* Cunoscut și ca „Acordul pentru Asia Mică”. Acord secret între Marea Britanie și Franța, cu asentimentul Rusiei, definind sferele de influență și control din Orientul Mijlociu, în cazul în care Antanta reușea să înfrângă Imperiul Otoman în Primul Război Mondial (n. tr.).

a regimului taliban. Afișe interzic fumatul și folosirea camerelor de filmat; femeilor nu li se dă voie să călătorească fără a fi însoțite de un bărbat din familie, sunt obligate să umble cu chipul acoperit și nu pot purta pantaloni în public.³ Totodată, Statul Islamic pare să fi inițiat un fel de epurare religioasă prin intermediul unui prozelitism agresiv. Rezidenții care nu au părăsit teritoriile Statului Islamic trebuie să-i adopte crezul salafist, în caz contrar riscă să fie executați.

De când a ajuns în atenția internațională, califul și liderul IS Abu Bakr al-Baghdadi a fost comparat cu mollahul Omar din al-Qaida. În mod ironic, se prea poate ca această comparație să fi făcut ca serviciile secrete occidentale să-l subestimeze atât pe el, cât și puterea organizației sale. În ciuda unei abordări parcă medievale a legalității și a controlului social, ar fi greșit să consideri Statul Islamic înapoiat în chip esențial. În vreme ce lumea talibanilor se limita la școlile coranice și la cunoașterea izvorâtă din scrierile Profetului, globalizarea și tehnologia modernă au fost incubatorul Statului Islamic.

Ce deosebește această organizație de alte grupuri armate precedente – inclusiv acelea care acționau în timpul Războiului Rece – și ce i-a asigurat imensul succes au fost modernitatea⁴ și pragmatismul său. Conducerea sa dovedește o înțelegere fără precedent a limitărilor cu care se confruntă puterile actuale într-o lume globalizată și multipolară. De pildă, IS și-a dat seama, înaintea multora, că în Siria nu ar fi posibilă o intervenție militară străină conjugată de tipul celor din Libia sau Irak. Pe acest fundal, conducerea Statului Islamic s-a folosit cu succes, în propriul avantaj și aproape pe neobservate, de conflictul sirian – o versiune contemporană a tradiționalului război prin intermediari, la care iau parte o

mulțime de sponsori și grupări armate. Pentru că doreau să provoace schimbarea regimului din Siria, kuweitienii, qatarienii și arabii saudiți au finanțat numeroase organizații armate, una dintre ele fiind IS. Totuși, în loc să se angajeze în războiul prin intermediari întreținut de sponsorii săi, Statul Islamic s-a folosit de banii lor pentru a-și stabili propriile bastioane teritoriale în regiuni strategice din punct de vedere financiar, cum ar fi bogatele câmpuri petroliere din estul Siriei. Nicio altă grupare armată din Orientul Mijlociu nu reușise până atunci să se impună ca noul lider al regiunii folosindu-se de banii bogaților susținători din zona Golfului Persic.

Cu o retorică foarte diferită de cea a talibanilor și în ciuda tratamentului barbar aplicat adversarilor săi, Statul Islamic transmite un mesaj politic puternic, parțial pozitiv, către lumea musulmană: reînnoirea Califatului, o nouă Epocă de Aur a Islamului. Un mesaj lansat într-o perioadă în care Orientul Mijlociu este extrem de destabilizat, cu Siria și Irakul în flăcări, cu Libia pe marginea unui alt conflict tribal, cu un Egipt agitat, condus de armată, și cu Israelul în război din nou cu Gaza. Astfel că renașterea Califatului sub un nou calif, al-Baghdadi, li s-a părut multor sunniți nu înfirișarea unei noi grupări armate, ci ascensiunea unei noi și promițătoare entități politice din cenușa deceniilor de război și distrugere.

Faptul că acest phoenix islamist s-a materializat în prima zi a Ramadanului* din 2014, luna sfântă a postului și a rugăciunii, trebuie considerat un simbol fără echivoc al faptului

---

* A noua lună a calendarului islamic, perioadă în care musulmanii consideră că a fost revelat Coranul. Este o perioadă de post și rugăciune, a cărei respectare constituie unul dintre cei cinci stâlpi ai islamului (n. tr.).

că Statul Islamic pune la îndoială legitimitatea celor 57 de state ai căror cetățeni sunt în cea mai mare parte de credință islamică. După cum spune Abu Mohammed al-Adnani, purtătorul de cuvânt al IS: „Legalitatea tuturor emiratelor, grupurilor, statelor și organizațiilor este anulată prin expansiunea autorității califului și sosirea trupelor sale în acele regiuni.” Iar această provocare vine din partea unui stat contemporan care are la dispoziție o armată modernă și care își leagă legitimitatea de prima manifestare teritorială a islamului în Arabia secolelor VII și VIII.

O amenințare foarte reală, resimțită în special de statele care au graniță comună cu Siria și Irakul. În iulie 2014, steagul Statului Islamic a fost arborat în localități iordaniene, iar în august mii de militanți IS au năvălit din Siria în Liban, cucerind orașul Aarsal. De când a fost lansată această ofensivă, chiar și foștii finanțatori au început să se teamă de puterea militară a Califatului: la începutul lunii iulie, Arabia Saudită a desfășurat 30 000 de soldați la frontiera sa cu Irakul, după ce armata irakiană s-a retras din acea zonă.

Însă dincolo de poleiala religioasă și de tacticile teroriste se află o mașinărie politică și militară angrenată pe deplin în construcția națională, ba chiar, și mai surprinzător, aflată în căutarea unui consens ca urmare a cuceririlor sale teritoriale. Locuitorii enclavelor controlate de Califat susțin că sosirea luptătorilor IS coincide cu îmbunătățirea administrării cotidiene a localităților în care trăiesc. Luptătorii IS au astupat gropile din drumuri, au organizat cantine volante pentru cei care și-au pierdut casele și au asigurat furnizarea continuă cu electricitate.⁵ Procedând astfel, IS dovedește că înțelege oarecum că, în secolul XXI, noile națiuni nu pot fi construite

doar prin teroare și violență. Pentru a reuși, este nevoie de consens popular.

În vreme ce, din punct de vedere teritorial, planul de bază este refacerea vechiului Califat al Bagdadului – o formațiune statală care se întindea, în momentul său de glorie, înainte de a fi distrus de mongoli în 1258, din capitala Irakului până în Israelul modern –, din punct de vedere politic țelul Statului Islamic este să fondeze o versiune de secol XXI a Califatului. Când a rostit primul său discurs ca nou calif, al-Baghdadi a promis că le va reda musulmanilor „demnitatea, puterea, drepturile și controlul” din trecut, și i-a chemat pe doctori, ingineri, judecători și pe experții în jurisprudență islamică să i se alăture.⁶ Chiar în momentele în care vorbea, aproape în timp real, echipe de traducători din toată lumea se străduiau să pună textul discursului său pe paginile de internet jihadiste și pe conturi de Facebook și Twitter, în câteva limbi, inclusiv în engleză, franceză și germană.⁷

Mulți consideră că principalul obiectiv al Statului Islamic este să devină pentru musulmanii sunniți ceea ce este Israelul pentru evrei: un stat fondat pe teritoriul străvechi, dar revendicat astăzi, un puternic stat religios care să-i protejeze oriunde s-ar afla. Oricât ar fi de șocantă și respingătoare această comparație, ea reprezintă, cu toate acestea, vigurosul mesaj transmis tinerilor musulmani lipsiți de drepturi care trăiesc în haosul politic creat de factori perturbatori cum ar fi corupția excesivă, inegalitatea și nedreptatea din statele moderne musulmane, dictatura nemiloasă al lui Bashar al-Assad în Siria, refuzul guvernului condus de Nouri al-Maliki de a-i integra pe sunniți în structura vieții politice irakiene, punând capăt persecutării lor de către mașinăria politică de la